

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 2

Francouzská 19, 120 00 Praha 2

tel.: 221 510 111, fax: 221 510 340, email: podatelna@osoud.pha2.justice.cz, IDDS: eksab3e

NAŠE ZNAČKA: 40 Si 590/2017

VAŠE ZNAČKA:

VYŘIZUJE: Žofková

DNE: 05.12.2017

Vážená paní

I. H. [redacted]
[redacted]
[redacted]

ŽADATEL: H. [redacted] I. [redacted] nar. [redacted]

Vážená paní H. [redacted]

k Vaší žádosti ze dne 23.11.2017 o poskytnutí informací podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, spočívající v poskytnutí rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 37C 11/2016 ze dne 9.10.2017, Vám v příloze zasíláme anonymizovaný rozsudek č.j. 37 C 11/2016-160.

Podle § 5 odst. 4 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, povinný subjekt anonymizoval v poskytovaném rozsudku chráněné informace, jimiž jsou zejména osobní údaje (viz. § 8a a § 8b zákona a ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů); informace o soukromí (viz. § 8a zákona a ustanovení § 11 až 13 občanského zákoníku); utajované informace (viz. § 7 zákona a ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti); obchodní tajemství (viz. § 9 zákona a ustanovení § 17 obchodního zákoníku); další informace, které jsou chráněné podle zákona, např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a), c) nebo § 11 odst. 3; další informace, které jsou chráněné podle jiných zákonů (např. bankovní tajemství či telekomunikační tajemství), ostatní informace byly v rozhodnutí ponechány.

S pozdravem

Mgr. Libor Zhřívál, v.r.
předseda soudu

Za správnost:
Žofková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Šorbanovou ve věci žalobce: A ██████ S ██████ nar. ██████, státní přísl. ██████ zastoupen Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, Praha 2, proti žalovaným: 1. Česká republika-Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, 2. Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o 500.000 Kč,

t a k t o :

- I. Žaloba na zaplacení částky 500.000 Kč se **zamítá**.
- II. První žalované a druhé žalované se ve vztahu k žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal proti první žalované náhrady nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup při pokusu o správný vyhoštění dne 6. 6. 2014 ve výši 250.000 Kč, dále se domáhal proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti zaplacení částky ve výši 250.000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí – usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů č.j. GI-TC-376-32/2014 ze dne 20. 11. 2014, usnesení Krajského státního zastupitelství v Praze sp. zn. KZN 1064/2014 ze dne 17. 12. 2014 a vyrozumění Vrchního státního zastupitelství v Praze č.j. 1 VZN 1611/2015-7 ze dne 25. 3. 2015, když zprvu žalobce

uváděl, že se jednalo o nesprávný úřední postup, který vedl k vydání těchto rozhodnutí, které byly později zrušeny nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015 sp. zn. I ÚS 860/15. Ve svých žalobních tvrzeních žalobce uvedl, že nárok uplatnil dne 22. 4. 2016 u Ministerstva vnitra na náhradu nemajetkové újmy nesprávným úředním postupem Policie ČR, Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“), Krajského státního zastupitelství v Praze a Vrchního státního zastupitelství v Praze, kdy část jeho žádosti byla postoupena Ministerstvu spravedlnosti ve vztahu k tvrzenému nesprávnému úřednímu postupu GIBS a státních zastupitelství. Žalobce uvedl nálezu Ústavního soudu České republiky sp. zn. I ÚS 860/15 ze dne 27. 10. 2015, kdy v tomto nálezu soud shledal, že postup policie při výkonu vyhoštění dne 6. 6. 2014, zejména absence přípravy na vyhoštění, nepřiměřené použití donucovaných prostředků, včetně slzného plynu v uzavřeném prostoru a pout a nedůstojné zacházení se žalobcem v kumulaci představovalo nelidské a ponižující zacházení se žalobcem. Ústavní soud rovněž shledal, že GIBS a státní zastupitelství neprovedly účinné vyšetřování ve věci trestního oznámení žalobce. K popisu události žalobce uvedl, že je občanem [REDAKCE] dne 2. 7. 2014 byl vyhoštěn z území České republiky. Dne 14. 5. 2014 byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců [REDAKCE] za účelem jeho správního vyhoštění z území České republiky. O odletu do země původu se pak dozvěděl den před plánovaným odletem od sociální pracovnice, dne 6. 6. 2014 při realizaci jeho vyhoštění byly proti němu policisty použity donucovací prostředky, slzotvorný plyn a pouta. Policisté žalobce vynesli z ubytovací budovy, byl naložen do policejního vozu. V průběhu eskorty měl nasazená pouta a poutací pás, na letišti jej pak policisté posadili na vozík s batožinou a převezli jej do policejní cely. Vyhoštění se pak nepodařilo zrealizovat, když kapitán letadla odmítl žalobce převzít na palubu. Žalobce byl za použití [REDAKCE] převezen zpátky do zařízení pro zajištění cizinců, celou dobu nebyl informován, co se děje, v zařízení pro zajištění cizinců byl ošetřen lékařkou. Dne 16. 6. 2014 žalobce podal trestní oznámení ke GIBS, když jeho oznámení bylo odloženo usnesením č.j. GI-TC-376-32/2014 ze dne 20. 11. 2014, když nebylo shledáno, že by ve věci šlo o podezření z trestného činu. K stížnosti žalobce pak Krajské státní zastupitelství zamítlo jeho stížnost usnesením sp. zn. KZN 1064/2014 ze dne 17. 12. 2014, rovněž Vrchní státní zastupitelství v Praze shledalo podnět žalobce k výkonu dohledu nad činností Krajského státního zastupitelství nedůvodným vyrozuměním č.j. I VZN 1611/2015-7, a to dne 25. 3. 2015. Dne 22. 3. 2015 žalobce podal ústavní stížnost, jíž bylo vyhověno dne 27. 10. 2015 nálezem Ústavního soudu shora uvedeným. Dle žalobce pak při vyhoštění dne 6. 6. 2014 došlo k nesprávnému úřednímu postupu dle § 13 zákona č. 82/1998 Sb., který spočíval v absenci přípravy na vyhoštění a absenci koordinace vyhoštění za použití donucovaných prostředků vůči jeho osobě. Žalobce dále napadal nesprávný úřední postup GIBS a státních zastupitelství v tom směru, že nebylo provedeno účinné vyšetřování jeho trestního oznámení. Dle žalobce tímto nesprávným úředním postupem pak byla žalobci způsobena nemajetková újma, kdy bylo zasaženo do osobnostní integrity žalobce, byla zasažena jeho důstojnost. Zásah policie žalobce vnímal jako ponižující, vnímal jako zásah do tělesné, osobní i psychické integrity. Jako velmi ponižující a krajně nevhodné vnímal to, že byl převážen na vozíku na batožinu před zraky cestujících na letišti, pociťoval v průběhu eskorty v autě silnou bolest očí a hlavy v důsledku použití slzného plynu a také bolest v zápěstí v důsledku silného utažení pout. Celý zákrok žalobce vnímal jako rasistický. Námitku promlčení, vznesenou ze strany Ministerstva vnitra, považuje za nedůvodnou, když dle jeho soudu promlčecí lhůta začala plynout až vyhlášením nálezu Ústavního soudu, tedy ode dne 10. 11. 2015, kdy byl nálezu ze dne 27. 10. 2015 vyhlášen. Dle žalobce pokud by

soud přistoupil na promlčení, odepřel by žalobci právo na odškodnění či alespoň možnost o něj požádat a dostat je a porušil by své závazky plynoucí z článků 3 a 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8. Dle žalobce pak má stát mít účinný opravný prostředek, který musí být dostupný a efektivní v praxi. Dle žalobce se rovněž k počítání promlčecí lhůty příklání i judikatura soudu při náhradě škody způsobené trestním stíháním, kdy promlčecí doba počíná běžet od okamžiku, kdy obžalovanému bylo oznámeno rozhodnutí, jímž byl zproštěn obžaloby nebo jímž bylo trestní stíhání zastaveno. Proto analogicky i v případě žalobce by mělo dojít k počítání promlčecí lhůty od okamžiku rozhodnutí, že jeho práva byla porušena.

První žalovaná se k žalobě vyjádřila v tom směru, že nezpochybnila, že žalobce u Ministerstva vnitra uplatnil předmětný nárok dne 22. 4. 2016, ve vztahu k části, kdy se žalobce domáhal nároku v důsledku nesprávného úředního postupu GIBS a státních zastupitelství, postoupila žádost k Ministerstvu spravedlnosti, ve vztahu k nesprávnému úřednímu postupu při vyhoštění dne 6. 6. 2014 pak vznesla námitku promlčení dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., podle nějž se promlčí nárok za šest měsíců od dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do 10 let od dne, kdy nastala právní skutečnost, s níž je vznik nemajetkové újmy spojen. Dle žalované se pak žalobce dozvěděl o vzniku nemajetkové újmy dne 6. 6. 2014, kdy byl proveden pokus o vyhoštění a od tohoto dne mu začala plynout subjektivní promlčecí lhůta v šesti měsících. Dle žalované tato lhůta skončila dne 6. 12. 2014 a žalobce předmětný nárok uplatnil u žalované tedy přibližně 1 rok a 4 měsíce po uplynutí promlčecí lhůty. Žalovaná se pak z opatrnosti vyjádřila i ve vztahu k provedenému pokusu o vyhoštění v tom směru, že dne 6. 6. 2014 k správním vyhoštění žalobce nedošlo z důvodu kladení pasivního odporu a z důvodu odmítnutí letecké společnosti vzít jeho osobu na palubu letadla. Vyhoštění dne 6. 6. 2014 mělo být realizováno z toho důvodu, že žalobce v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU nevycestoval, na území ČR se zdržoval v rozporu s tímto rozhodnutím. Žalobci bylo doručeno rozhodnutí o jeho zajištění ze dne 14. 5. 2014, z něhož jasně vyplývá, že žalobce byl zajištěn do faktické realizace jeho správního vyhoštění. Je zřejmé, že žalobce si musel být vědom, že v průběhu jeho zajištění dojde k jeho faktickému vyhoštění do 6. 6. 2014, kdy bylo plánováno jeho správní vyhoštění a měl tak dostatečně dlouhou dobu, aby se na proces vyhoštění připravil a obstaral si svoje záležitosti. Dne 5. 6. 2014 byl vyrozuměn o datu vyhoštění, byl mu předán písemný časový harmonogram na den 6. 6. 2014, když byl pak vyzván, aby vstal a připravil se na provedení eskorty, kladl nejprve pasivní a později i aktivní odpor. Žalobce sám sdělil policistům, že nechce nikam odletět, na výzvy policistů nereagoval, i když rozuměl mluvenému českému jazyku. Žalobce nereagoval na výzvy policie ke spolupráci, pak svůj odpor změnil na aktivní, kdy se snažil vytrhávat a znemožňovat dokončení služebního zákroku. Byl upozorněn na možnost použití donucovacích prostředků při jeho nespoupráci, vzhledem k tomu, že hmaty a chvaty se jevily jako neúčinné, bylo pak přistoupeno k použití slzotvorného plynu ve smyslu zákonných ustanovení. O použití donucovacích prostředků i slzotvorného plynu byl policisty sepsán úřední záznam. Z výpovědi policistů pak vyplynulo, že při zákroku byl žalobce

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

 Žalobce si v průběhu zajištění nestěžoval na špatné nasazení pout a poutacího pásu. Před eskortou i po eskortě byla provedena zdravotní prohlídka a ošetření žalobce ve zdravotnickém zařízení v zařízení pro cizince. Přestože Ústavním soudem bylo konstatováno, že došlo k porušení výše uvedeného práva, žalovaná je stále toho názoru, že žalobce žádným způsobem hodnověrně neprokázal vznik nemajetkové újmy, ani přímou příčinnou souvislost mezi tvrzeným nesprávným úředním postupem a vzniklou nemajetkovou újmou. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce se svým vlastním přičiněním bránil pasivně i aktivně oprávněnému výkonu státní moci.

Druhá žalovaná pak ve vyjádření uvedla, že za nespornou považuje skutečnost, že dne 27. 5. 2016 jí byla postoupena část žádosti žalobce o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu v důsledku tvrzeného nesprávného úředního postupu GIBS a státních zastupitelství spočívající v neúčinném vyšetřování. Žalovaná má za to, že ve věci je možno uzavřít, že v daném případě došlo k vydání nezákonných rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., když předmětné usnesení GIBS, usnesení Krajského státního zastupitelství a vyrozmění Vrchního státního zastupitelství bylo zrušeno nálesem Ústavního soudu. Žaloba pak může být úspěšná pouze, pokud je v řízení dále prokázána nemajetková újma, když žalovaná má za to, že žalobce nepředložil žádné důkazy prokazující nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku vydání nezákonných rozhodnutí. Z těchto důvodů navrhla zamítnutí žaloby.

Na základě nesporných tvrzení mezi účastníky nebylo sporu o skutečnosti, že se žalobce obrátil se svým nárokem na odškodnění na žalovanou jednajícím prostřednictvím Ministerstva vnitra, dne 22. 4. 2016, část tvrzeného nároku byla postoupena Ministerstvu spravedlnosti dne 27. 5. 2016, kdy nárok ze strany žalovaných nebyl uspokojen.

Mezi účastníky byla rovněž nespornou skutečností, že dne 6. 6. 2014 došlo k pokusu o vyhoštění žalobce, žalobce podal dne 18. 6. 2014 trestní oznámení na podezření ze spáchání trestného činu příslušníky Policie ČR, kteří se jej pokusili dne 6. 6. 2014 vyhostit. Generální inspekce bezpečnostních sborů prováděla šetření dle § 158 odst. 1 3 trestního řádu. Následně bylo dne 20.11.2014 vydáno usnesení o odložení věci dle § 159a odst. 1 trestního řádu, čj. GI-TC-376-32/2014. Proti tomuto usnesení podal žalobce stížnost a dne 17.12.2014 vydalo Krajské státní zastupitelství v Praze usnesení sp.zn. KZN 1064/2014, kterým stížnost zamítlo. Žalobce podal podnět k výkonu dohledu a dne 25.3.2015 vydalo Vrchní státní zastupitelství v Praze vyrozmění čj. 1 VZN 1611/2015-7, kterým podnět zhodnotilo jako nedůvodný a bez dalšího jej odložilo. Žalobce podal proti výše uvedenému zásahu a výše uvedeným rozhodnutím Ústavní stížnost a Ústavní soud vydal dne 27.10.2015 Nález pod sp.zn. I. ÚS 860/15, kterým mimo jiné vyslovil, že výše uvedenými rozhodnutími bylo porušeno žalobcovo právo na účinné vyšetřování vyplývající z článku 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a tato rozhodnutí zrušil. Byly znovu zahájeny úkony trestního řízení, kdy se orgány činné v trestním řízení snažily mimo jiné opětovně vyslechnout žalobce, avšak žádná z kontaktovaných osob neměla informace o místě jeho pobytu, či aktuální kontakt. Usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 29.3.2016, čj. GI-TC-376-76/2014 byla věc opětovně odložena. Žalobce proti tomu podal stížnost, o které rozhodlo Vrchní státní zastupitelství v Praze usnesením ze dne 10.6.2016, čj. 1 VZN 1611/2015-49 tak, že jí

zamítlo. Proti posledně uvedeným rozhodnutím podal žalobce ústavní stížnost, která však byla odmítnuta usnesením ÚS ze dne 25.10.2016 sp.zn. II. ÚS 2462/16.

Z obsahu nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015 sp. zn. I ÚS 860/15 soud zjistil, že Ústavní soud rozhodl, že zásahem Policie České republiky při výkonu správního vyhoštění stěžovatele-žalobce dne 6. 6. 2014 bylo porušeno základní právo stěžovatele nebýt podroben ponižujícímu zacházení podle článku 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, bylo zrušeno usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů č.j. GI-TC-376-32/2014 ze dne 20. 11. 2014, usnesení Krajského státního zastupitelství v Praze sp. zn. KZN 1064/2014 ze dne 17. 12. 2014 a vyrozumění Vrchního státního zastupitelství v Praze č.j. 1 VZN 1611/2015-7 ze dne 25. 3. 2015, kdy bylo porušeno základní právo stěžovatele na účinné vyšetřování vyplývající z článku 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Z rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016 sp. zn. II ÚS 2462/16 soud zjistil, že žalobce si opět podal ústavní stížnost do usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů, 12. oddělení, pracoviště pro Středočeský kraj ze dne 29. 3. 2016 č.j. GI-TC-376-76/2014, usnesení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 10. 5. 2016, č.j. I VZN 1611/2015-49 proti těmto usnesením, kterými bylo opět rozhodnuto o odložení věci. Ústavní stížnost byla odmítnuta.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu, která byla způsobena za a) rozhodnutím, jež je vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení nebo v řízení trestním, za b) nesprávným úředním postupem.

Dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Nesprávným úředním postupem je dle ust. § 13 odst. 1 citovaného zákona také porušení povinnosti učinit úkon anebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkon nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), b) § 7 odst. 1, § 8, § 13 a § 32 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalovaných domáhá zaplacení jednak za

nemajetkovou újmu ve výši 250.000,- Kč, která mu měla vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu při pokusu o vyhoštění dne 6.6.2014, dále odškodnění nemajetkové újmy v částce 250.000,-kč z důvodu vydání nezákonných rozhodnutí usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů č.j. GI-TC-376-32/2014 ze dne 20. 11. 2014, usnesení Krajského státního zastupitelství v Praze sp. zn. KZN 1064/2014 ze dne 17. 12. 2014 a vyrozumění Vrchního státního zastupitelství v Praze č.j. 1 VZN 1611/2015-7 ze dne 25. 3. 2015. V řízení bylo prokázáno, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen nebyl, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).

Objektivní odpovědnosti za škodu (resp. nemajetkovou újmu) z nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu se stát nemůže zprostit, jestliže jsou kumulativně splněny tři podmínky: 1) existence nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, 2) vznik škody či nemajetkové újmy a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a vznikem nemajetkové újmy. Existence všech těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána, přičemž důkazní břemeno leží na poškozeném.

Ve vztahu k nároku na odškodnění ve výši 250.000,-Kč za tvrzenou nemajetkovou újmu z nesprávného úředního postupu při pokusu o vyhoštění dne 6.6.2014 se soud v první řadě zabýval námitkou promlčení vznesenou ze strany žalované jednající prostřednictvím Ministerstva vnitra.

Dle § 32 odst.3 Z.č.82/1998 Sb., nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen.

Počátek běhu šestiměsíční lhůty subjektivní promlčecí lhůty se odvíjí od vědomosti poškozeného, že došlo k nemajetkové újmě, tedy, kdy se dozvěděl, že v jeho poměrech nastaly a projeví se nepříznivé důsledky nesprávného úředního postupu. Jestliže dne 6.6.2014 při pokusu o vyhoštění žalobce, byla dle tvrzení žalobci způsobena jeho osobě újma popsána v žalobě, kdy byl podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení postupem policistů, počátek promlčecí lhůta je třeba stanovit právě od tohoto dne, tj. ode dne 6.6.2014, když tento den měl být vystaven nepříznivým následkům nesprávného úředního postupu. Z hlediska logického i z hlediska znění zákona č. 82/1998 Sb je rozhodné, kdy se poškozený dozvěděl o tom, že v jeho poměrech nepříznivé důsledky úředního postupu nastaly, nikoliv od toho, jak dlouho tyto důsledky trvají, či snad od okamžiku, kdy pominuly (srovnej Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.ledna 2013 sp.zn. 30 Cdo 1962/2012). Poslední den promlčecí lhůty pak nastal po šesti měsících, tj. dne 6.12.2014, a ode dne 7.12.2014 byl promlčen. Jestliže žaloba byla k soudu podána dne 3.10.2016, tedy více jak rok a půl po uplynutí promlčecí doby, shledal soud námitku 1.žalované za relevantní a dospěl k závěru, že nárok žalobce je promlčen, když s ohledem na uplatnění nároku u 1.žalované dne 22.4.2016, tedy po uplynutí promlčecí lhůty nemohlo dojít ke stavení této lhůty po dobu 6 měsíců ve smyslu ust. § 35 odst.1 Z.č.82/1998 Sb.. S názorem žalobce, že počátek promlčecí lhůty začal plynout až vyhlášením nálezu Ústavního soudu ze dne 27.10.2015 sp.zn. I.ÚS 860/15 se soud neztotožňuje, když rozhodnutím Ústavního soudu došlo pouze

k deklaraci skutečnosti, že došlo k poškození práva žalobce, když žalobce se musel dozvědět o této újmě právě tím, že ji měl být vystaven, čemuž odpovídá i skutečnost, že následně pak podal trestní oznámení na postup policistů dne 16.6.2014. Soud nesdílí ani další názor žalobce, že počátek promlčecí doby by měl být i zde stanoven za použití analogie jako je tomu u nezákonného rozhodnutí –trestního stíhání, kdy poškozenému začne běžet promlčecí lhůta až ode dne, kdy se dozví, že byl vydán zprošťující rozsudek či zastaveno trestní stíhání, tedy kdy je zrušeno fakticky trestní stíhání. Soud má zato, že je nutné zde rozlišovat tu skutečnost, že žalobce se domáhá odškodnění nemajetkové újmy z nesprávného úředního postupu(postup policie při pokusu o vyhoštění) a není zde žádné nezákonné rozhodnutí, pro něž je úplný jiný právní režim ve smyslu Z.č.82/1998 Sb. a použití analogie zde není možné. Navíc i ve vztahu k nemajetkové újmě, největší nemajetková újma mohla být žalobci způsobena právě v den, kdy mělo být zasaženo do jeho práv, tj. dne 6.6.2014 a postupem času muselo docházet k oslabení této újmy, proto i ze strany zákonodárce byla dána poměrně krátká promlčecí lhůta pro uplatnění práva na odškodnění nemajetkové újmy. Ve vztahu k nezákonnému trestnímu stíhání je situace úplně jiná, kdy poškozený je následkům trestního stíhání vystaven do té doby, než je nezákonné rozhodnutí „zrušeno“. Soud stanovením počátku promlčecí lhůty, jak je shora uvedeno, neporušil závazky ČR plynoucí z čl. 3 a 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č.3,5, a 8(dále jen Úmluvy), jak se domnívá žalobce, když žalobce měl právo uplatnit svůj nárok u soudu a to kdykoliv v rámci promlčecí lhůty stanovené v § 32 odst.3 Z.č.82/1998 Sb.

Soud se pak zabýval námitkou žalobce, že vznesená námitka promlčení ze strany žalované je v rozporu s dobrými mravy a proto by k ní soud neměl přihlížet. Smyslem institutu promlčení je v případě nároku na odškodnění nemajetkové újmy po státu motivovat poškozeného k včasnému výkonu jeho subjektivních občanských práv tak, aby nedocházelo k dlouhotrvajícím právním vztahům. Výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku může být shledán v rozporu s dobrými mravy, bylo-li toliko prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu. Jednalo by se tak sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva na úkor druhého účastníka a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení(srovnej k tomu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18.4.2012 sp.zn. 30 Cdo 2699/2011). Je nutné uvést, že žalovaná v řízení nevystupuje ze své vrchnostenské pozice, ale je účastníkem řízení jako každá jiná fyzická či právnická osoba. Dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institutu promlčení přispívá k jistotě v právních vztazích a je institutem zákonným a tedy i použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Korektiv dobrých mravů se uplatní především tam, kde by ztráta nároku byla příliš citelnou újmu ve srovnání s následky, jež měly být odstraněny, a s postupem poškozeného při jejich uplatňování. Soud za situace, kdy žaloba k soudu byla podána více jak rok a půl po uplynutí promlčecí doby, za situace, že žalobce byl již v červnu roku 2014 při podání trestního oznámení zastoupen advokátem, tedy měl prostřednictvím advokáta mít povědomí o promlčecích lhůtách, pak námitku promlčení vznesenou žalovanou nepovažuje v rozporu s dobrými mravy či zjevné zneužití práva ze strany první žalované ve smyslu ust. § 8 Z.č.89/2012 Sb., občanského

zákoníku (dále jen OZ) tak, aby ji považoval za neplatnou. Uplatnění promlčecí námitky by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdyby bylo zneužitím tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo neuplatnil včas (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.8.2002 sp.zn. 25Cdo 1839/200, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.11.2011 sp.zn. 25Cdo 2905/99). Vzhledem k tomu, že žalobce ani netvrdil, že bez své viny nemohl nárok uplatnit dříve, když soud dospěl k závěru, že žalobci objektivně ničeho nebránilo obrátit se se svým nárokem na soud, nepovažoval námitku promlčení za neplatnou pro její rozpor s dobrými mravy a žalobu v této části zamítl, když dospěl k závěru, že nárok žalobce je promlčen a nezabýval se tak dále skutečnostmi, zda byla splněny základní předpoklady pro úspěšnost žaloby co do částky 250.000,-Kč jako přiměřeného odškodnění nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup při pokusu o správný vyhoštění žalobce dne 6.6.2014.

Ve vztahu k druhému nároku ve výši 250.000 Kč jako náhrady nemajetkové újmy za nezákonná rozhodnutí – usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů č.j. GI-TC-376-32/2014 ze dne 20. 11. 2014, usnesení Krajského státního zastupitelství v Praze sp. zn. KZN 1064/2014 ze dne 17. 12. 2014 a vyrozumění Vrchního státního zastupitelství v Praze č.j. 1 VZN 1611/2015-7 ze dne 25. 3. 2015, která byla zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015 sp. zn. I ÚS 860/15 soud dospěl k závěru, že tím, že shora uvedená pravomocná rozhodnutí, kterými bylo odloženo trestní oznámení žalobce ve vztahu k postupu policie při pokusu o jeho správný vyhoštění dne 6.6.2014 a následné prošetření postupu GIBS, byla zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2015 sp. zn. I ÚS 860/15, je nutno na tato rozhodnutí pohlížet jako na nezákonná rozhodnutí ve smyslu § 8 Zč. 82/1998 Sb. Soud, ač není vázán právním názorem žalobce, má zapotřebí se vyjádřit ke skutečnosti, že se jedná o nezákonná rozhodnutí, když žalobce považoval neprošetření jeho trestního oznámení příslušnými orgány státu za nesprávný úřední postup. Nesprávným úředním postupem je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to zejména takové, které nevede k vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že postup orgánů prošetřující trestní oznámení žalobce, jakož i další podněty ze strany žalobce spojené s trestním oznámením, byl vtělen právě do shora uvedených rozhodnutí, je nutné vycházet z těchto rozhodnutí a v případě, že byly zrušeny, považovat je za nezákonná.

Soud se pak dále zabýval tím, zda byl splněn další nutný předpoklad pro úspěšnost žaloby a to existence nemajetkové újmy vzniklé z nezákonných rozhodnutí shora uvedených. Vzhledem k tomu, že soud měl za to, že tato újma nebyla tvrzena, ani prokázána, vyzval soud žalobce ve smyslu ust. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a návrhů důkazů. Nato se žalobce ve stanovené lhůtě vyjádřil, že již v žalobě uvedl, že vnímal jako velice nespravedlivé a ponižující následné vyšetřování jeho trestního oznámení, když nebyl vůbec vyslechnut a bylo s ním jednáno, jako kdyby neexistoval. Žalobce měl pocit, že státní orgány se snaží jeho věc zamést pod koberec a neexistuje vůle odhalit a potrestat pachatele, kteří se měli dopustit nelidského zacházení. Žalobce se cítil bezmocný a vnímal jako nespravedlivé, že pachatelé zůstali nepotrestáni. K návrhu důkazů k prokázání tvrzené újmy, žalobce uvedl, že dle jeho názoru se má tato újma presumovat obdobně jako je tomu u nemajetkové újmy z titulu

nesprávného úředního postupu-nepřiměřené délky soudního řízení, když uložení doplnění návrhů důkazů k prokázání takové újmy považuje žalobce za příliš formalistické a pro žalobce těžko splnitelné, jiné návrhy proto soudu nedoložil.

Soud v první řadě dospěl k závěru, nemůže vycházet z presumpce existence nemajetkové újmy z nezákonných rozhodnutí obdobně jako je tomu u újmy z nesprávného úředního postupu-nepřiměřené délky soudního řízení, kdy tuto skutečnost uvedl Nejvyšší soud ve svém Stanovisku ze dne 13.4.2011 sp.zn.Cpjn 206/2010 vycházejíc z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), který vychází ze silné, ale vyvratitelné domněnky, že nepřiměřená délka soudního řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu nevyžaduje. Zde se však nejedná o nesprávný úřední postup-nepřiměřenou délku řízení, nýbrž o nezákonná rozhodnutí, když prokázání újmy z těchto rozhodnutí je na žalobci a tato újma musí být v řízení bezpečně prokázána, kdy, jak uvedl Nejvyšší soud, skutkové vymezení újmy způsobené nezákonnými rozhodnutími je významné i z hlediska dokazování, neboť zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozené presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli osoba, která by byla danou skutečností postižena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15.3.2012 sp.zn. 30Cdo 2555/2010). Soud se nedomnívá, že v tomto případě se jedná o notorietu ve vztahu k tvrzením o nemajetkové újmě na straně žalobce a vzhledem k tomu, že žalobce nedoplnil návrhy důkazů k prokázání existence nemajetkové újmy v rozsahu tvrzeném, soud nezbylo nic jiného, než z důvodu neunesení břemene důkazního žalobu co do nároku ve výši 250.000,-Kč zamítnout. O notorietu se nemůže jednat zvláště za situace, když žalobce tvrdí tak zásadní a specifickou újmu, jednak z důvodu skutečnosti, že po zrušení rozhodnutí nálezem Ústavního soudu, ve věci bylo vedeno další šetření ve vztahu k trestní oznámení žalobce, kdy byla snaha policejního orgánu zjistit pobyt žalobce v Kamerunu, což se mu nepodařilo (tato skutečnost je uvedena v usnesení Ústavního soudu ze dne ze dne 25.10.2016 sp.zn. II.ÚS 2462/16), věc byla odložena a ústavní stížnost žalobce co do rozhodnutí o odložení věci odmítnuta, tudíž je otázkou, v jakém rozsahu mohla žalobci vzniknout tvrzená újma, když jeho věc byla později znovu prověřována, i když s negativním výsledkem.

Z těchto důvodů soud do obou nároků žalobu zamítl (výrok I.rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto za použití ust. § 150 o.s.ř., když žalované byly s ohledem na úspěšnou obranu měly právo na náhradu nákladů řízení, kdy žalované jednajícím prostřednictvím Ministerstva vnitra ČR by příslušela částka dle ust. § 151 odst.3 o.s.ř. za použití §1 ,2 vyhlášky č.254/2015 Sb. ve výši 1.500,-Kč za 5 úkonů po 300,-Kč (vyjádření k žalobě ze dne 9.12.2016, replika ze dne 27.4.2017, účast na jednání dne 12.6.2017, 21.8.2017, 9.10.2017, a žalované jednajícím prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti ČR pak částka 600,-Kč za vyjádření k žalobě ze dne 15.2.2017, účast na jednání dne 12.6.2017 (2 úkony po 300,-Kč) když soud z důvodů hodných zvláštního zřetele jim tuto náhradu nepřiznal (výrok II.rozsudku). Důvody hodné zvláštního zřetele pak spatřuje ve skutečnosti, že zásahem Policie ČR při výkonu správního vyhoštění žalobce dne 6.6.2014 bylo porušeno základní právo stěžovatele nebýt podroben ponižujícímu zacházení podle čl. 7 odst.2 Listiny základních práv a svobod a čl.3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když tuto

skutečnost konstatoval Ústavní soud a byla zde vydána nezákonná rozhodnutí ve smyslu ust. § 8 Z.č.82/1998 Sb. Z těchto důvodů, když bylo konstatováno porušení základního práva žalobce nebýt mučen a podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení pak v této skutečnosti spatřuje důvody pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalované. Osobní a majetkové poměry žalobce jako občana [REDACTED] jsou bez pochyby obtížnější při uplatňování práva v České republice, navíc náklady řízení, které žalovaným nebyly přiznány, nejsou v tak velkém rozsahu, když jejich nepřiznání nebude mít negativní dopad do jejich majetkových poměrů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 v písemném vyhotovení.

V Praze dne 9. října 2017

Mgr. Karolína Šorbanová v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení :Vítková